

Parochie 1
 In de pen 6
 Buitenland 8
 Klapstoel 9
 Kerk 10
 Samenleving 11
 Dossier 12
 Varia 14
 Op·tocht 16
 Mensen 17
 Bisdom 18
 Podium 20

Colofon

KERK & leven
 Halewijnlaan 92
 2050 Antwerpen
 www.kerkenleven.be
KERK & leven is een uitgave van
 Studiecentrum Kerk en Media vzw

VERANTWOORDELIJKE
 UITGEVER

Filip Debruyne
 De parochie is verantwoordelijk
 voor de eigen teksten

REDACTIE

Algemene redactie
 tel. 03 210 08 40
 fax 03 210 08 49
 redactie.kerkenleven@kerknet.be
Hoofdredeacteur
 Bert Claerhout
Eindredacteur
 Peter Gordts
Redacteurs
 Erik De Smet, Nicole Lehoucq,
 Ilse Van Halst, Jozefien Van Huffel
 Lieve Wouters
Redactiesecretariaat & Optocht
 Martine Croonen
 secretariaat.kl@kerknet.be
Diocesane redactie Antwerpen
 Susan Van Lommel
 Filip Ceulemans
 Schoenmarkt 2
 2000 Antwerpen
 tel. 03 202 84 30
 fax 03 202 84 31
 redactie.bisdom.antwerpen@kerknet.be
Diocesane redactie Brugge
 Liselotte Anckaert
 Diocesaan Centrum Groenhove
 Bosdreef 5
 8820 Torhout
 tel. 050 74 56 38
 liselotte.ankaert@kerknet.be
Diocesane redactie Gent
 Eveline Coppin
 Bisdomplein 1
 9000 Gent
 tel. 09 225 16 26
 fax 09 223 39 59
 eveline.coppin@kerknet.be
Diocesane redactie Hasselt
 Jan Colla
 Vrijwilligersplein 14
 3500 Hasselt
 tel. 011 28 84 40
 jan.colla@kerknet.be
Diocesane redactie Mechelen-Brussel
 Hans Medart
 Varkensstraat 6
 2800 Mechelen
 tel. 015 29 84 17
 hans.medart@kerknet.be

Diocesane redactie Brugge

VORMGEVING
Grafisch ontwerp
 Catapult, Antwerpen
Lay-out & Zetwerk
 Patrick Claessens

PUBLICITEIT
 Trevi Plus
 Leopold II laan 53
 1080 Brussel
 tel. 02 428 21 03
 fax 02 428 37 55
 katrien.lannoo@trevipius.be
 www.trevipius.be

DIENST PAROCHEBLADEN
 tel. 03 210 08 30 - fax 03 210 08 36

ABONNEMENTEN
 Abonnementen en adreswijzigingen
 uitsluitend via de parochie

DRUKKERIJ
 NV Halewijn

© copyright
 Alle teksten, foto's en beeldmateriaal uit **KERK & leven** zijn auteursrechtelijk beschermd. Zonder toestemming van de uitgever mogen ze op geen enkele wijze worden verspreid. De uitgever is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de advertenties. Lezersbrieven moeten naam en adres vermelden. De redactie houdt zich het recht teksten in te korten of te weigeren.

COLUMN

Bert CLAERHOUT

Consumptiekick en spilzucht

„ Ze wandelde over de Antwerpse Meir met een boodschappen-tas waarop stond: *Hier bin ich Mensch, hier kauf ich ein*. Hier ben ik mens, hier doe ik mijn inkopen. Of de vrouw een Duitse was die in Antwerpen kwam winkelen, of een Vlaamse die onlangs in Keulen of Aken ging shoppen, doet er niet toe. Consumeren is een grensoverschrijdende bezigheid geworden. Vlamingen trekken naar Londen, Maastricht, Keulen en Rijsel, buitenlanders komen naar hier. Naarmate onze vrije tijd toenam, werd consumeren een van onze belangrijkste activiteiten. Overigens gaat het om meer dan zomaar een aangename en gewaardeerde vrijetijdsbesteding. De afgelopen decennia werd consumeren almaar meer gekoppeld aan status en geluk: „Vertel me wat je koopt, en ik zeg je wie je bent.” Dat geldt al lang niet meer alleen voor vrouwen. Ook bij mannen is consumeren onlosmakelijk met hun persoonlijke identiteit verbonden. Hun kledij en de producten die ze gebruiken, geven aan hoe ze bij anderen willen overkomen.

Die mogelijkheid om via consumptiegoederen een imago te creëren, is voor bedrijven en reclamemakers een onuitputtelijke bron om, via uitgedokterde strategieën, ons koopgedrag te oriënteren. Desalniettemin beseffen de meesten van ons maar al te goed dat het opbouwen van een eigen identiteit door middel van massaproducten een illusie is. „De aankoop van een product leidt slechts kortstondig tot opheffing van het verlangen naar uniciteit, doordat het product zelf niet het voorwerp van het verlangen is, maar het alleen symboliseert”, schrijven Stine Jensen en Rob Wijnberg in hun boek *Dus ik ben. Een zoektocht naar identiteit* (De Bezige Bij, Amsterdam, 2011). Volgens hen ontstaat daardoor een vicieuze cirkel van verlangen, kopen, gebruiken, desillusie en teleurstelling, en weer nieuwe verlangens. Op die manier wordt de tragiek van de hedonistische mens zichtbaar: hij ervaart bij aankoop een korte kick, maar daarop volgt al gauw een existentiële leegte.

Aan het einde van de koopjesperiode doet de reclamewereld er ongetwijfeld weer alles aan om ons te wijzen op wat we nog niet hebben. En ook dit keer zullen velen onder een frustrerende druk bezwijken en op zoek gaan naar wat ze inderdaad nog niet hebben, maar eigenlijk ook niet nodig hebben: de zoveelste jurk, het zoveelste paar schoenen, een nieuwe gsm met velerlei snufjes die we nooit zullen gebruiken, allerlei onnodige accessoires die voorgoed in een of andere schuif belanden. Koopjes jagen kan een nuttige bezigheid en een teken van zuinigheid zijn: wachten om iets te kopen tot de prijs zakt. Helaas is de grens tussen soberheid en hebberigheid tijdens de koopjesperiode erg vaag.

Ondertussen neemt de groep mensen die het zich niet langer kan veroorloven overbodige goederen aan te schaffen, in omvang toe. Voor sommigen is de tijd aangebroken om anders – lees soberder – te leven. Hoe doe je dat? De Franse krant *La Croix* reikte daartoe onlangs vijftig tips aan, verdeeld over vijf categorieën: sparen, recycleren, delen, uitwisselen en meer zelf doen. Het is onvoorstelbaar hoe we elkaar kunnen steunen door kledij, gebruiksvoorwerpen en elektronisch materieel uit te wisselen. Beschouw het dan ook als een goede daad als je wat je hebt gekocht, maar niet of nauwelijks gebruikt, aan anderen schenkt. „Iedereen is bij machte te geven en te ontvangen”, schrijft *La Croix*.

En dan hadden we het nog niet eens over de voedingsindustrie. Recente cijfers leren dat wereldwijd maar liefst een derde van al het geproduceerde voedsel wordt verspild. De oorzaken: een gebrekkig transport en een manke distributie in derdewereldlanden, maar ook overdreven kwaliteitseisen en spilzucht in de rijke landen. In eigen land wordt jaarlijks 89 kilogram voedsel per persoon weggegooid. Dat is weliswaar minder dan in sommige buurlanden, maar het blijft doodjammer dat zoveel voedsel door verspilling niet terecht komt bij wie het echt nodig heeft. ”

LEZERSBRIEVEN

Reageren op artikelen in deze krant? U kan schrijven of mailen (met vermelding van uw naam en adres) naar: **KERK & leven**, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of lezersbrieven@kerknet.be

Eenoudergezinnen

KERK & leven, 19 DECEMBER 2012

In zijn column over armoede schrijft Bert Claerhout dat eenoudergezinnen bijzonder kwetsbaar zijn. Ook Erik De Smet heeft het daarover. We weten waar het schoentje nijpt. Morele stuurloosheid ligt aan de basis van geestelijke armoede en leidt tot stoffelijke armoede. Dat alles is niet op te lossen met materiële hulp alleen. De Kerk toont de veilige weg om die pijn en dat lijden, en zodoende de stoffelijke nood, te voorkomen. Sommigen wijzen echter liever de verkeerde weg en prediken verdraagzaamheid tegenover ontucht en echtbreuk, om het kwaad goed te praten. De negatieve gevolgen bestrijden willen ze wel, het onheil voorkomen, is te veel gevraagd.

Gerard HERMANS, Langdorp

Postmoderne afgoderij

KERK & leven, 26 DECEMBER 2012

Ik vind me niet helemaal terug in de analyse van Bert Claerhout over het voetbal. Het klopt dat het van kwaad naar erger gaat, maar is dat niet eerder te wijten aan een teveel aan verdraagzaamheid en tolerantie voor ongepast gedrag? Nadat mijn generatie in haar jeugdige overmoed God en de godsdienst naar de reservebank stuurde kregen de nieuwe profeten in de media vrij spel om hun goden (koning voetbal, keizer sensatie, koningin mode, prins jeugd, president lawaai) op

de mat te sturen en hun regels en waarden aan het maatschappelijke spel op te leggen. Het wordt tijd dat er eens iemand het lef heeft om wat minder tolerant te zijn voor de door de sportjournalisten geleide postmoderne afgoderij.

Johan PLAS, via e-mail

Echtgescheidenen

KERK & leven, 26 DECEMBER 2012

De discussie over het al dan niet te communie gaan van gescheiden en hertrouwde gelovigen blijft hoe dan ook een discussie over uitsluiting. Iemand uitsluiten uit een gemeenschap is allesbehalve christelijk en kan voor sommigen zeer ingrijpende gevolgen hebben.

Volgens onze kerkelijke leer kan wie een tweede gelukkig huwelijk heeft aangegaan, zich enkel regulariseren door terug met zijn of haar ex te gaan samenleven. Dat is natuurlijk een utopie en stupide. Ik zou denken dat het goed is dat mensen in hun tweede huwelijk gelukkig zijn en niet blijven steken in de negatieve ervaringen die een echtscheiding veroorzaakt. Het is dan ook niet aan ons en aan onze kerkelijke leiders om die mensen te veroordelen of, erger nog, ze uit te sluiten.

Ik heb bij die hele discussie maar één bedenking: Jezus deed het omgekeerde, hij bracht uitgestoten terug in de kring. Het is dan ook hoog tijd dat wij, christenen, en onze leiders ons meer aan

zijn voorbeeld gaan spiegelen en wat minder aan de wetten die door onvolmaakte kerkmensen zijn gemaakt.

Guido VAN SOOM, Korbeek-Lo

Einde der tijden

KERK & leven, 5 DECEMBER 2012

In uw dossier over het einde van de wereld schrijft Erik De Smet terecht dat het christelijke wereld- en mensbeeld zich van het atheïstische onderscheidt. Het zou vreemd zijn, mocht dit niet het geval zijn. Heb ik het echter verkeerd voor als ik van mening ben dat u de Bijbelse eindtijdverwachting niet echt ernstig neemt, maar dat u die eerder ziet als een ongefundeerde hoop – een beetje, zoals Karl Marx het stelde, als opium voor het volk?

Het lijkt me normaal dat Jezus het einde der tijden verwachtte, dat is immers het hoogtepunt van het verlossingsplan waarvan Hij het begin en einde is. Zonder het einde van deze wereld en het herstel van de aarde, gekoppeld aan de opstanding, zou het verlossingsplan geen zin hebben en zou het sterven van Gods Zoon de meest dramatische vergissing aller tijden zijn.

Dat de apostelen verwachtten dat Jezus nog in hun tijd zou terugkomen, blijkt uit de geschriften. Ze waren zo vol van die verwachting, dat ze in hun zielsbegeerte voorbijgingen aan de woorden van Jezus, die deze gebeurtenis toch wel in een veel latere tijd plaatste.

Ook kerkvaders, theologen, monniken en zelfs pausen vergalopperden zich daarin. Wie kan het hen kwalijk nemen? Wie wil er immers niet een nieuwe wereld? Iemand heeft ooit, volgens mij terecht, gezegd: „Het is beter één keer te veel de wederkomst te verwachten, dan dat helemaal niet te doen.”

Wanneer Jezus de woorden sprak die ons door Marcus zijn overgeleverd, namelijk dat dit geslacht geenszins zou voorbijgaan vooraleer alles zou zijn geschied wat hij even daarvoor had gezegd, dan bedoelde Hij daarmee niet dat dit in zijn tijd of kort daarna zou gebeuren. De woorden ‘dit geslacht’ verwijzen volgens mij naar de generatie die getuige zou zijn van ‘alle’ voorzegde gebeurtenissen. We moeten niet veel moeite doen om vast te stellen dat onze eigenste generatie daaraan sterk beantwoordt. De ‘verloren generatie’ zoals sociologen die wel eens noemen, zou best ook wel eens de ‘laatste generatie’ kunnen zijn.

De apocalyptische verhalen zijn niet direct bedoeld om hoop door te geven – in het woord hoop ligt altijd nog zoiets als een zekere mate van onzekerheid – maar een vaste zekerheid. Een zekerheid inderdaad dat het goede uiteindelijk zal overwinnen. En die boodschap is naar mijn mening voor elk wereldbeeld, antiek of modern, identiek en hoeft niet in een andere vorm gegoten te worden.

Luk GEERAERTS, Gent